

med Sagens Forelæggelse for os, haster det saa meget des mere med at faa den ført til endelig Afslutning.

Oluf Jensen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, og jeg mener, at det bør fremmes saaledes, at Koncessionerne kan være færdige til den 1. Juli. Den højtærede Minister sagde før, at Københavns Telefonaktieselskabs Koncession udløb 30. September f. A. og var blevet forlænget, først til 31. Marts og senere til 30. Juni. Dette gælder ikke alene Københavns Telefonaktieselskab; ogsaa Lolland-Falsters Koncession udløb Oktober f. A. og er blevet to Gange forlænget. Jeg tror, at det af Hensyn til baade Selskaberne, Arbejderne og Abonnenterne er nødvendigt, at de snart faar Vished om, under hvilke Forhold de i Fremtiden skal arbejde. Derfor bør dette Lovforslag gøres færdigt saa hurtigt, at man, inden den forlængede Frist til 1. Juli er udløbet, kan være sikker paa, hvordan de fremtidige Forhold bliver.

Lovforslagets enkelte Bestemmelser har den højtærede Minister fuldstændig gjort Rede for, og jeg skal ikke komme ind paa Detailler. Der har, som det er nævnt, i Kommissionen været Enighed om selve Lovforslaget, det er enstemmigt tiltraadt af Folketinget, og ogsaa Selskaberne har tiltraadt de Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslaget. Kun om et enkelt Punkt har der været Uenighed indenfor Kommissionen, som den højtærede Minister ogsaa berørte, og der er ogsaa fra et Selskabs Side, nemlig fra det lolland-falsterske Telefonselskabs Side, gjort Bemærkninger i den Henseende. Det har været mindre villigt til at tiltræde Koncessionsudkastet og egentlig stillet som en særlig Betingelse for at overtage den nye Koncession, at der blev indført tvungen Voldgift. Det er, som nævnt, det eneste Stridspunkt indenfor Kommissionen, og jeg hørte selv til de Medlemmer indenfor Kommissionen, der holdt paa, at det vilde være heldigt at faa tvungen Voldgift, som man efter Koncessionsudkastets § 11 vilde have indført, men efter Forhandlingerne i Folketinget og den Udvej, man har fundet der med Hensyn til en Ordning, vil jeg ikke fastholde Forslaget om tvungen Voldgift, men kan tiltræde det, man blev enig om i Folketinget. Jeg kan særlig gøre det med den Begrundelse, der er givet der, idet jeg forudsætter, at Ministeren er enig i de Udtalelser, der faldt der, at

det maa anses for rettest, at Arbejdsforholdene overfor Telefonselskaberne ordnes saa nær som muligt opad den samme Ordning, som gælder for Statsfunktionærernes Vedkommende, og at det ogsaa er den højtærede Ministers Mening, at hvis Parterne ikke er enige om Bestemmelserne i Koncessionen — i saa Fald bliver det Ministeriet, der skal afgøre, hvilke Forhandlingsbestemmelser der skal træffes i Henhold til Koncessionerne —, skal det være Regler, som er, om ikke just, hvad man helst ønsker, fuldstændig lig med, hvad der gælder for Statsfunktionærerne, saa dog saa nær op derad som muligt. Jeg ønsker det ogsaa af Hensyn til en Bestemmelse, der findes eller vil blive indført i Koncessionerne, hvori der staar: „Saa fremt Driften uden Ministerens Samtykke afbrydes for hele Driftsomraadet eller en væsentlig Del af dette, er Ministeren berettiget til at etablere en midlertidig Drift af Anlægget for Koncessionshaverens Regning.“ Naar Ministeriet er berettiget hertil i Tilfælde af Strejke eller i anden Anledning, vil det være heldigt at have de samme Regler, som i saa Fald gælder for Statens eget Vedkommende, altsaa ogsaa for Statsfunktionærerne. Med denne Motivering kan jeg tiltræde den Bestemmelse, der er indsat i Folketinget, ikke om tvungen Voldgift, men om tvungen Mægling til Afgørelsen af disse Arbejdsstridigheder.

Den ærede sidste Taler sagde, at han hellere havde ønsket, at Koncessionerne var satte noget kortere end 20 Aar. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Jeg hører til dem indenfor Kommissionen, der mente, at 20 Aar var det mindste Tidsrum, for hvilket en Koncession skulde forlænges, idet jeg var klar over, at Selskaberne vanskeligt kunde gaa ind paa et kortere Tidsrum. De staar mange Steder overfor store Udvidelser, foranledigede ved, at de i 3—4 Aar næsten har maattet holde inde med alle Udvidelser og vil derfor blive nødt til at optage store Laan, og den mindste Tid, de maa kunne være sikre paa med Hensyn til disse Koncessioners Varighed, maa derfor være 20 Aar. Naar det Tidsrum udløber, vil det vise sig, om der er Stemning for, at Staten skal overtage Selskaberne, eller om man yderligere vil forlænge Koncessionerne, og i saa Fald kan de jo forlænges for 5 Aar.

Der er ellers ikke sket andre Ændringer i Folketinget end den, der er blevet berørt baade af den højtærede Minister og af den sidste ærede Taler, nemlig